

tagelse, hvorefter det i en af de kontraherende Stater paahviler en Person at udrede Underholdsbidrag til Ægtefælle, tidligere Ægtefælle, Ægtebarn, Stedbarn, Adoptivbarn, Barn udenfor Ægteskab eller et saadant Barns Moder, og som kan fuldbyrdes i denne Stat, skal paa Begæring umiddelbart fuldbyrdes i enhver af de andre Stater; det samme gælder en i Finland eller Sverige af Retten, Dommeren eller Overeksekutor truffen Beslutning, som kan fuldbyrdes som en retskraftig Dom. Konventionen er traadt i Kraft den 1. Januar 1932.

Da den ovennævnte dansk-svenske Konvention af 1861 ikke mere er tidssvarende, blev der i Efteraaret 1928 paa Justitsministeriets Foranledning gennem Udenrigsministeriet rettet Henvendelse til den svenske Regering med Forespørgsel om, hvorvidt den maatte være villig til at tage Spørgsmaalet om en Revision af den nævnte Konvention op til Drøftelse med den danske Regering, eventuelt saaledes at der ved Forhandling mellem delegerede fra de 5 nordiske Stater søgtes tilvejebragt en mellem alle de nævnte Stater gældende Konvention om Anerkendelse og Fuldbyrdelse af Domme. Saavel den svenske som den finske, islandske og norske Regering, til hvilke der ligeledes var blevet rettet Henvendelse, gav det af den danske Regering fremsatte Forslag deres Tilslutning, og der blev derefter af de respektive Regeringer udpeget delegerede til at deltage i Forhandlingerne. Paa tre Fællesmøder i Aarene 1929, 1930 og 1931 blev der af de delegerede udarbejdet et Udkast til Konvention mellem de nævnte 5 Lande om Anerkendelse og Fuldbyrdelse af Domme. Den af den danske Kommission udarbejdede Betænkning vil ledsage Forslaget.

Konventionen er blevet underskrevet i København den 16. Marts 1932. Den er allerede ratificeret af Finland, Island og Norge. Sverige har endnu ikke ratificeret, men Konventionen er godkendt af Rigsdagen.

Forinden Konventionen blev underskrevet, blev efter et af den svenske Regering udtalt Ønske og efter Forhandling mellem Landenes Regeringer § 1, sidste Stk., i Udkastet udeladt. Den paagældende Bestemmelse gik ud paa, at en Dom, som i Finland eller Sverige var afsagt over en paa første Tægtedag udebleven sagsøgt (tredskodom), ikke ansaaes for retskraftig, før Fristen for Genoptagelse (återvinning) var udløbet. Den svenske Regering ansaa denne Bestemmelse som altfor vidtgaende, dels under Hensyn til at en meget stor Del af de af de svenske Underretter behandlede Sager afgøres ved tredskodom, dels til at kun en

overordentlig ringe Del af disse Sager bliver genoptaget.

Konventionen af 1861 omhandler som ovenfor nævnt kun Eksekutionskraften, men i det Omfang, hvori denne er anerkendt, maa den materielle Retskraft, som er en nødvendig Forudsætning for Eksekutionskraften, være anerkendt. Da Spørgsmaalet om Anerkendelsen af den materielle Retskraft er det principale Spørgsmaal, er det naturligt, at der ved den nye Konvention ogsaa gives en direkte og almindelig Løsning af dette Spørgsmaal, og det saa meget mere som Finland, Norge og Sverige ikke indtager samme Standpunkt med Hensyn til Anerkendelsen af udenlandske Domstolsafgørelser som de danske Domstole. I Finland og Sverige tillægges der ifølge Retspraksis i Almindelighed ikke udenlandske Domme Retskraft, idet de undergives en materiel Prøvelse ved en Domstol. For Norges Vedkommende maa der, for at retskraftige Afgørelser af udenlandske Domstole om borgerlige Krav skal have Retskraft i Norge, som Regel foreligge en Overenskomst herom med den fremmede Stat, og der er opstillet forskellige Betingelser og Forbehold for Indgaaelsen af saadanne Traktater. Paa Grund af denne Forskel i de nordiske Staters Lovgivning og Retspraksis har Konventionen ikke kunnet gaa saa vidt som den danske Domstolspraksis, men har maattet tage Hensyn til den i de andre nordiske Stater gældende Ret. Under Forhandlingerne om Konventionen har det været følt som en Mangel, at der ikke i den danske Lovgivning findes Bestemmelser om, under hvilke Betingelser udenlandske Domstoles og Myndigheders Afgørelser skal have bindende Virkning her i Riget. Savnet af en saadan Bestemmelse vil efter Konventionens Ikrafttræden blive saa meget føleligere, som Bestemmelserne i Konventionen ikke gaar saa vidt, som gældende dansk Retspraksis gør overfor andre udenlandske Retsafgørelser, og disse vilde da faa en bedre Stilling end Afgørelser, som er truffet af Domstole og Myndigheder i de nordiske Stater, hvilket Resultat vilde føles som uheldigt.

Kommissionen har under Hensyn hertil udarbejdet et Forslag om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916, der er optaget i den danske Kommissionsbetænkning.

Justitsministeriet har med Hensyn til dette Lovforslag indhentet en Udtalelse fra Retsplejeudvalget, der er aftrykt som Bilag 1.

I Anledning af Retsplejeudvalgets Udtalelse har Justitsministeriet endvidere ind-